

λησμονῇ τὸν ταπεινὸ κόσμον, καὶ τῆς χαρίζει γαλήνην, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν ἔρημον, τὸν παγωμένο νάο . . .

"Αν εἶχε κι' αὐτὴ εὐχαριστίας προσευχὴ νὰ εἶπῃ, ποῖα ἀνγκούφισις !

Πτωχὴ ψυχὴ ! πόσες φορές 'ς τὴ ζωὴ σου εὐρέθης 'ς αὐτὴ τὴν εὐχάριστη θέσι ; — Εἰμ-πορεῖς νὰ τῆς μετρήσης εἰς τὰ δάκτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ σου ; . . .

'Εκεῖ ὅμως ποῦ ἀσυναίσθητως 'ς τὸ βάθος προχωρεῖ τὸ φαῖδ φάσμα τῆς θλίψεως, τὴν κλείει σφιχτὰ 'ς τὴ ὑγρὴ ἀγκαλιὰ του, καὶ τῆς ἀφαιρεῖ ὅλη τὴ θερμότητα ποῦ τῆς ἐχάρισε τὸ φῶς τοῦ ἔξω κόσμου. — Καὶ ὅταν ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὸ σκοτεινὸ βωμό, ἔπεσεν ἀναίσθητη . . .

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι οὔτε νὰ θρηνήσῃ !

Πτωχὴ ψυχὴ, μὴν ἀκοῦς ποτὲ τὸν ἦχο τῆς καμπάνας τοῦ ἐρημοκλησιοῦ σου :

'Εγεννήθης γιὰ νὰ πετᾷς εἰς τὸ φῶς : — σκότος γιὰ σὲ εἶναι θάνατος.

Δὲ ὑπάρχει γιὰ σὲ 'Εστιάς : — δὲν θὰ αἰσθανθῇς ποτὲ τὴν εὐεργετικὴ πνοὴ τῆς !

Μία σπῖθα ἔτρεμόσθυνε ἀκόμα μέσα 'ς τὴ στάχτη, τὴν ἐσθύσαν κι' αὐτὴ.

Πέτα 'ς τὸ φῶς τοῦ ἔξω κόσμου !

Πέτα ! — πέτα χωρὶς καμμία σκέψι . . .

Πέτα πρὶν περάσῃ ἀπ' ἐδῶ τὸ μαῦρο φάσμα τῆς ὀδύνης : — καὶ τότε ἀλοίμονον, — παγωμένη ὡς εἶσαι, θὰ σὲ δέσῃ μὲ τῆς βαρεῖες τῆς σιδερένιες ἀλυσίδες του, καὶ θὰ μένης αἰώνιχ 'ς τὸ σκότος . . .

Πέτα 'ς τὸ φῶς, πέτα, πέτα !

Πέτα χωρὶς νὰ σκέπτεσαι τίποτε : — ἀρκεῖ ποῦ αἰσθάνεσαι μόνον.

Πέτα διψασμένη γιὰ φῶς ψυχὴ : — ἐδῶ εἶναι ἡ πηγὴ του.

Πῆς, μάθυσε.

Ναρκώσου ἀπὸ ἥρεμες ἀρμονίες ἀθρῶν χωμάτων, ἀπὸ ἀπλότητα γαληνιαίων γραμμῶν . . .

Μὴ σκέπτεσαι τίποτε, πέτα 'ς τὸ φῶς . . .

Πέτα ! Πέτα ! . . .

ΜΟΙΡΑΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΤΕΧΝΗ

"Απλώνονται τὰ χέρια σου ὁποῦ φεγγοβολᾶνε, ἀπάνον ἀπὸ τοὺς βωμοὺς μὲ θείαν ἡσυχία.
"Ο νοῦς καὶ τ' ἄγια δάκτυλα ποῦ ἀστραπὲς σκορπᾶνε, πλάθουν ἀπὸ σὰ μάρμαρα μία δημιουργία.

"Αφταστοὶ εἰς τὴν ὁμορφιὰ κόσμου γοργοπερνᾶνε, βγαλμένοι ἀπὸ τὰ χέρια σου, 'Αθάνατη καὶ Θεία. Ζοῦνε σ' αἰτιόσφαιρες ψηλὲς καὶ μ' ἁρμονία πάνε τὰ ἔργα σου γιὰ νὰ 'βρουνε λάμψη κι' ἀθανασία.

Καὶ τριγυρίζει τα ἔνα φῶς ἀσυγκριτο δῶ κάτον, ποῦ πιδυμάω μὲ αὐτὸ νὰ 'ρθῇς νὰ μὲ φωτίσης, Θεὰ ποῦ ἀναπαύεσαι στὴ νύχτα ἐνὸς θανάτου.

"Αχ ! σήκω αὔριο, θεά, γιὰ νὰ δημιουργήσης πάλι τὸν ἥλιο σου καὶ τὸ μὲ ὅλα τὰ καλὰ του.
"Ελα, Θεά ! ἔλα, ὦ Σὺ, πάλι νὰ ξαναζήσης ! ...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Τοῦ Thomas Hood.)

'Στὴν κ. Μαρίαν Μ. Δεκαρίστου

Θυμοῦμαι ἀκόμη τὸ μικρὸ καὶ ταπεινὸ σπιτάκι ποῦ τῆς ζωῆς εἶδα τὸ φῶς . . . 'Απὸ τὸ παραθύρι ἔμπαινε ὁ ἥλιος χαρωπός, κ' ἐγὼ μικρὸ παιδάκι θαρροῦσα ὅλη μου ἡ ζωὴ πῶς θάναί πανηγύρι.

Τότε δὲν φεύγατε οἱ στιγμὲς ὀγλήγωρα ὅπως τώρα καὶ οἱ ὥρες οἱ χαρούμενες πῶς ἦσαν μακρινές . . . Μὰ τώρα, αἰμέ, παρακαλῶ μὲς τῆς ζωῆς τὴν μπόρα πρὶν ἡμετέρωσῃ νὰ σβυσθοῦν οἱ μέρες μου οἱ στερνές.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

"ΣΚΙΑΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ,,

Στὸ λεύκωμα τῆς Δεσποινίδος *

Μὴ μοῦ ζητᾷς χαμόγελα, μὴ μοῦ γυρεύῃς δάκρυ.
Τὰ σκόρπισα ὁ δύστυχος στοῦ πέλαου τὴν ἄκρη
Στὴν ἀγκαλιὰ Της γέροντας ὅαν τὸν ἀφρὸ στοῦ βράχο !..

Μὴ μοῦ ζητᾷς τῆς νεότητος μου ὁλόδροσα λουλούδια,
Μὴ μοῦ ζητᾷς ὁλόγλυκα τῆς ἄνοιξης τραγούδια,
Μὴ μοῦ ζητᾷς ὄνειρα καὶ πόθους ποῦ γελᾶνε
Μαράθηκαν στὰ χέρια μου, σκορπίσανε καὶ πάνε . . .

"Ενα λουλοῦδι δός με Σὺ τῆς ἔμμορφης ψυχῆς Σου
Τὴν ἔρημη καρδοῦλά μου μ' ἐκεῖνο νὰ στολίσω
Κ' ἔνα παλμό Σου μοναχὰ γιὰ σύντροφό μου νᾶχω !..

Δὲν μ' ἀπομένει τίποτε κ' ἐμὲ νὰ σὲ χαρίσω
Παρὰ κλωνάρια τῆς ἱγῆς καὶ φύλλα κυπαρίσσου . . .

ΑΙΜ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

"Απὸ ὅλα τὰ πάθη τὰ χειρότερον εἶνε ὁ ἔρως. Προσβάλλει συγχρόνως τὴν κεφαλὴν, τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα.

Βολταῆρος

Δύναται τις νὰ κρίνῃ περὶ τῆς εὐαισθησίας ἐνὸς καλλιτέχνου ἐξ ἐνὸς ἄνθρου τὸ ὁποῖον ἐζωγράφησε.

Στῆβενς